

du. İnşaatın hemen başlaması amacı ile Osmanlı Devleti üstlendiği malî yükümlülükleri derhal yerine getirerek Konya, Halep ve Urfa'nın âşâr vergilerini kilometre garantisi olarak gösterdi. Anlaşma şartları gereğince, şirketin yapacağı her kilometre yol için hükümet nominal değeri 275.000 frank olan Osmanlı tahvilleri çıkartacak ve bu tahvillere şirketin sahip olduğu gayri menkuller garanti olarak ipotek edilecekti. Hattın geçeceği yollar boyunca devlete ait orman ve madenlerle taş ocaklarından inşaat için faydalanma imtiyazı da verildi. Bunlar o dönemde diğer ülkelerde yapılan demiryolları için şirketlere verilen imtiyazların benzerlerini teşkil etmekteydi. Demiryolu ile ilgili her türlü malzeme gümrüksüz olarak ithal edilecekti. Şirket Osmanlı Harbiye Nezâreti ile anlaşarak uygun görülecek yerlerde istasyonlar yapacak ve savaş veya isyan çıktığında askerî taşımalara öncelik verilecekti. Şirketin resmî dili Fransızca idi. Memurları özel üniforma giyecek ve fes takacaklardı. Alman sermayesinin hâkim olduğu ve % 30 oranında Fransız sermayesinin bulunduğu şirket diğer sermayedarlara da açık tutuldu. 99 yıl süreli olan imtiyaz anlaşması, ilk otuz yıl dolduğunda devlete şirketin satın alınması hakkını vermekteydi. Yapımı I. Dünya Savaşı sırasında da devam eden ve ancak Ekim 1918'de kesintisiz bir şekilde Bağdat'ı İstanbul'a bağlayan bu demiryolu, yeni Türkiye Cumhuriyeti tarafından 10 Ocak 1928'de satın alınarak devletleştirildi.

Bağdat demiryolu, Doğu'ya doğru açılmayı propaganda konusu ve prestij meselesi yapan Almanya ile İngiltere arasında, neticesi I. Dünya Savaşı'na varacak olan amansız rekabetin başlıca kaynaklarından biri olmuştur. Kendilerini Osmanlı mirasının tabii vârisleri olarak gören büyük devletler, Almanya'nın Osmanlı İmparatorluğu'na destek veren bir güç olarak belirmesini hazmedememişlerdir. Anadolu - Bağdat demiryolu projelerinin ortaya atıldığı andan itibaren Osmanlı Devleti'ne politik ve zamanla da ekonomik faydalar sağladığı anlaşılmaktadır. Nitekim hattın askerî amaçlarla kullanılmasının yanı sıra, Anadolu hububatının İstanbul'a taşınarak devlet merkezinin artık eskisi gibi Rus ve Bulgar buğdayına muhtaç olmaktan kurtarılmasında ve hat boyunca yerleştirilen 100.000'lerce muhacirin Anadolu'nun demografik yapısında olduğu gibi ekonomisinde de önemli rol oynadığı söylenebilir.

BİBLİYOGRAFYA :

F. H. Bode, *Der Kampf um die Bagdadbahn 1903-1914, Ein Beitrag zur Geschichte der Deutsch-Englischen Beziehungen*, Breslau 1914; P. Rohrbach, *Hatt-ı Saltanat-Bağdad Demiryolu*, İstanbul 1331; P. K. Butterfield, *The Diplomacy of the Baghdad Railway 1890-1914*, Göttingen 1932; Bekir Sıtkı Baykal, *Das Bagdad-Bahn Problem 1890-1913*, Freiburg 1935; L. Ragey, *La question du Chemin de fer de Bagdad 1893-1914*, Paris 1936; R. Hüber, *Die Bagdadbahn*, Berlin 1943; M. K. Chapman, *Great Britain and the Baghdad Railway 1888-1914*, Northampton-mass 1948; A. Onur, *Demiryolları Tarihi 1860-1953*, İstanbul 1953; L. Rathmann, *Die Nahostexpansion des deutschen Imperialismus vom Ausgans des 19. Jahrhunderts bis zum Ende des ersten Weltkrieges, Eine Studie über die Wirtschafts-politische Komponente der Bagdadbahnpolitik*, Leipzig 1961; a.mlf., *Alman Emperyalizminin Türkiye'ye Girişi* (trc. Ragıp Zaralı), İstanbul 1976, s. 41 vd.; W. von Kampen, *Studien zur Deutschen Türkei-politik in der Zeit Wilhelms II*, Kiel 1968, s. 24-26; E. M. Earle, *Bagdad Demiryolu Savaşı* (trc. Kasım Yargıcı), İstanbul 1972; İliber Ortaylı, *Osmanlı İmparatorluğunda Alman Nüfuzu*, İstanbul 1983, s. 73 vd.; Burhan Oğuz, *Yüzyıllar Boyunca Alman Gerçeği ve Türkler*, İstanbul 1983, s. 161 vd.

KEMAL BEYDİLLİ

BAĞDAT HATUN

(ö. 736/1335)

İlhanlı Hükümdarı
Ebû Saîd Bahadır Han'ın karısı.

Babası Suldus aşiretinden Çoban b. Melik b. Tudun Noyan'dır. 1323'te Celâ-yiriler'den Emîr Şeyh Hasan b. Emîr Hüseyin b. Akboğa ile evlendirildi. 1325'te Ucan yaylasında kendisini görerek beğenen Ebû Saîd Bahadır Han onunla evlenmek istedi. Cengiz yasasına göre hanın beğendiği kadın evli bile olsa eşinin onu hemen boşaması gerekiyordu. Bu durum Bağdat Hatun'un babası Emîr Çoban tarafından öğrenilince Ebû Saîd Han'la araları açıldı. Siyasî rakipleri emîr ve han arasındaki kavgınlığı daha da arttırdılar. Bunun üzerine Emîr Çoban ve oğulları Ebû Saîd Han tarafından birer birer ortadan kaldırıldı. Metanetini hiçbir şekilde kaybetmeyen Bağdat Hatun sonunda Emîr Şeyh Hasan'dan boşanıp Ebû Saîd Han'la evlendi ve İlhanlı sarayında baş kadınlığa yükselerek Hüdâvendigâr lakabını aldı. Kısa zamanda Ebû Saîd nezdinde büyük itibar kazandı. Ancak Bağdat Hatun ve ailesinin rakipleri aleyhte faaliyetlerini sürdürerek 1331'de eski eşi Emîr Şeyh Hasan'la gizlice haberleştiği iftirasında bulundular. Bu yüzden Ebû Saîd Bağdat Hatun'a karşı eski sevgisi-

ni ve güvenini kaybetti. Ancak daha sonra suçsuz olduğu anlaşıldı ve tutuklanması emredilen Şeyh Hasan annesinin de araya girmesiyle bağışlanarak Kemah Kalesi'ne tayin edildi.

Ebû Saîd Han Bağdat Hatun'dan sonra 1333'te onun yeğeni Dilşâd'la evlendi. Bunu hazmedemeyen Bağdat Hatun, kocasına karşı kin duymaya başladı. Bu sebeple Özbek Han'a karşı harekete geçen hanın âni ölümü (30 Kasım 1335), onun tarafından zehirlendiği rivayetine yol açtı. İbn Battûta da bu rivayeti doğrulamaktadır.

Ebû Saîd Han'dan sonra İlhanlı tahtına geçen Arpa Han, Ebû Saîd'in ölümünden Bağdat Hatun'u sorumlu tuttu. Sonunda Bağdat Hatun Hoca Lü'lü' adında biri vasıtasıyla hamamda başına topuz vurulmak suretiyle öldürüldü. Cesedi âdi bir örtü altında günlerce ortada kaldı.

Bağdat Hatun'un eski kocası Emîr Hasan-ı Büzürg İrâk-ı Arabî ele geçirdiğinde Ebû Saîd Han'ın son eşi Dilşâd Hatun'la evlenerek daha önce kendisine yapılan haksızlığın intikamını aldı (1336).

Günümüz tiyatro yazarlarından Gün-gör Dilmen, XIV. yüzyılın bu güzelliği ve dirayetiyle meşhur kadını hakkında *Bağdat Hatun* adlı bir tiyatro eseri kaleme almış ve eser 1980'de devlet tiyatrolarında sahneye konulmuştur.

BİBLİYOGRAFYA :

Hâfız-ı Ebrû, *Zeyl-i Câmî' u't-tevârîh* (nşr. Hânâbâ Beyânî), Tahran 1317 hş., bk. İndeks; İbn Battûta, *Voyages*, II, 117 vd.; *Târîh-i Şeyh Çveys* (nşr. J. B. van Loon), The Hague 1954, s. 57-59; Mîrhând, *Ravzatü's-sâfâ*, V, 153 vd.; Spuler, *İran Moğolları*, s. 138, 142, 145, 278, 389, 412, 430-431, 434; İsmail Hakkı Uzunçarşılı, "Anadolu Türk Tarihinde Üç Mühim Sima", *TTEM*, I/5 (1930-31), s. 64-82; Ahmed Temir, "Suldus", *İA*, XI, 10; R. M. Savory, "Baghdād Khātūn", *EI*²(İng.), I, 908-909.

ENVER KONUKÇU

BAĞDAT KÖŞKÜ

Topkapı Sarayı'nda
XVII. yüzyılda yapılmış köşk.

Bugün Topkapı Sarayı adıyla tanınan Sarây-ı Cedîd (Yeni Saray) manzumesi içindeki yapılardan biri olan Bağdat Köşkü (Bağdat Kasrı), Sultan IV. Murad tarafından 1638'den az sonra yaptırılmıştır ve 1624'te Safevîler tarafından ele geçirilen Bağdat'ın 1638 yılının son günlerinde yeniden fethedilmesinin hâtrası olarak bu adla anılmıştır. Köşkün yapılışını

Bağdat Köşkü - Topkapı Sarayı / İstanbul

belirten bir inşa kitâbesi yoktur. Naîmâ Bağdat Seferi'ni anlatırken köşkün inşasının sefere çıkılırken emredildiğini ve yapımın bir yıl içinde tamamlandığını bildirir. Sultan Murad'ın Bağdat Seferi bir yıl iki ay sürdüğüne ve padişah İstanbul'a döndükten az sonra 1640 Şubatının ilk haftasında öldüğüne göre Bağdat Köşkü'nün inşası 1639 yılı içerisinde gerçekleşmiş olmalıdır. Ancak iç süslemenin bir süre daha devam ettiği tahmin edilebilir. Nitekim yine Naîmâ'nın yazdığına göre, "iki denizin birleştiği yere" hâkim olarak yapılan "zîbâ ve dilârâ" kasrın henüz tamamlanmayan iç süslemesi yapılırken padişahın fermanı üzerine tavanlarına başta Tophaneli Mahmud Çelebi olmak üzere birçok usta hattat tarafından altın yaldızla âyetler yazılması kararlaştırılmıştır. Hatta yazılması kararlaştırılan bu âyetler arasında Hz. İbrâhim'in adının geçtiği (el-Bakara 2/127) âyetinin bulunması, bazılarınca Sultan İbrâhim'in tahta çıkacağına ön haberi olarak görülmüşse de E. Hakkı Ayverdi bugün köşkün içinde böyle bir âyet görülmediğini belirterek bu yazının yazılmasından padişahın ölümü üzerine vazgeçilmiş olduğunu söyler.

Ahmed Refik, kaynağını göstermek için Bağdat Köşkü'nün o devrin mimarbaşısı Hasan Ağa tarafından yapılmış olduğunu bildirir. Bu iddia ayrıca araştırılıp incelenmeye değer bir konudur. Bu tarihlerde Hassa başmimarı olarak Kasım Ağa tanınmaktadır. Ancak Osmanlı tarihinde çok önemli politik rolü olan bu mimarın eserleri hakkında şimdilik fazla bir bilgi bulunmamaktadır. Sedat Eldem de Bağdat Köşkü'nün mimarının Kasım Ağa olabileceğini muhtemel görmektedir.

Tarih içinde Bağdat Köşkü'nde cereyan eden en önemli olay, 1730 ayaklanmasının elebaşlarından Patrona Halil ve bazı adamlarının kendilerine vezirlik verileceği söylenerek Sultan I. Mahmud tarafından saraya davet edilmeleri sırasında bir hile ile burada idam edilmeleri olarak gösterilmişse de bu hadise gerçekte Revan Köşkü'nde vuku bulmuştur. Vehbî'nin *Surnâme*'sindeki bir minyatürden anlaşıldığına göre şehzadelerin sünnet düğünlerinde çocukların yatakları Bağdat Köşkü revakları altına kuruluordu.

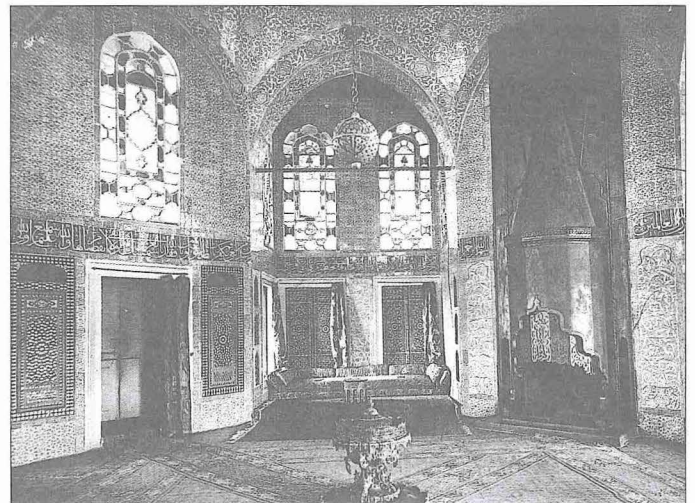
XIX. yüzyılın sonlarına doğru Bağdat Köşkü'nün revaklarının araları demir çerçeveli bir camekânla kapatılmıştı. II. Abdülhamid tarafından bu camlı galerinin bir kısmı bölünerek burası, perde, kanepe, koltuk ve ayna gibi bazı eşya ile döşenmişti. Padişah ramazan ayının on beşinde saraya geldiğinde bir süre bu dar aralıkta dinlenirdi. Yakın tarihlerde bu oda ve camekân kaldırılmıştır.

Topkapı Sarayı manzumesinin en güzel ve ilk şekli bozulmaksızın günümüze kadar gelmiş bir parçası olan Bağdat Köşkü Türk köşk mimarisinin şaheserlerinden sayılır. Havuzlu taşlığın bir kenarında sarayın Şimşirlik ve İncirlik denilen iki bahçesinin birleştiği yerde 7 m. yüksekliğinde kemerli bir bodrum katı üstüne oturtulmuştur. Bulunduğu yerden Haliç, Boğaz ve Marmara'ya hâkim manzarası olduğu gibi Galata ve Beyoğlu'nu da bütünüyle görmektedir. Köşkün ana mekânı dört tarafında çıkıntılar olan bir sekizgen biçimindedir. Dikdörtgen çıkıntılar birer sivri kemerli eyvan şeklinde orta mekâna açılırlar. Orta mekânın üstünü ortasında bir aydınlık feneri olan kurşun kaplı bir kubbe örter. Dört çıkın-

tısı ile çok dengeli bir planı olan köşkün bir tarafına dikdörtgen planlı ve üstü aynalı tonoz ile örtülü bir oda eklenmiş olup bunun duvar kalınlığı içine ustalıklı yerleştirilmiş bir helâ bulunur. Köşkün etrafında baklavali başlıklı mermer sütunlara sahip bir revak dolaşır. Bu sütunlara oturan çift renkli taşlardan işlenmiş sivri kemerler kurşun kaplı geniş bir saçağı taşımaktadır. Evvelce bu sütunların aralarında kalın yelken bezinden yapılmış perdeler bulunuyor, bunlar hem galerinin gölgelenmesi hem de köşkün dış yüzlerini süsleyen çinilerin hava şartlarından korunmasını sağlıyordu. Perdeler çıkarıldıktan sonra geçen yüzyıl sonlarında demir çerçeveli camekânlar takılmışsa da köşkün mimari güzelliğini bozan bu camekânlar 1917'de sökülüştür. Sütunların aralarında mermer şebekeli korkuluklar vardır.

Bağdat Köşkü'nün esas girişinin üstünde Farsça bir beyit yazılmıştır. Dış duvarları renkli taş kaplama ve çiniler süsler. Ancak bilhassa kuzey rüzgârlarına açık olan taraflarda bu çiniler büyük ölçüde zarar görmüş ve bazı yerler kötü biçimde tamir edilmiştir. Kapı seviyesinden itibaren beyaz zemin üzerine nar çiçeği ve enginar yapraklı çiçeklerle bezenmiş olan çiniler klasik devir Türk çini sanatının son ve güzel örnekleridir.

Köşkün içinde altın yaldız kaplamalı muhteşem davlumbazı olan bir ocak bulunmaktadır. Bunun dışarıda ince uzun bir baca ile bağlantısı olduğu görülür. Planda çıkıntı olarak görülen hücrelerin içlerinde sedirler yer almaktadır; bu kısımların ahşap tavanları altın yaldızlı bir tezyinat ile kaplıdır. Kubbe altın yaldızlı ve bugün artık sayılı denecek kadar az

Bağdat
Köşkü
içinden
bir görünüşü

örneği kalmış olan tamamen malakârî bir süslemeye sahiptir. İç duvarlar kubbe eteğine kadar çinilerle kaplanmıştır. Ocağın iki yanında bulunan büyük ölçüdeki çiniler, hem ölçüleri hem de süslemede kullanılan kuş motifleri bakımından son derecede nâdirdir. İki pencere dizisi arasında ise mavi zemin üzerine beyaz harflerle yazılmış yine çini bir yazı kuşağı çepeçevre mekânı dolaşır. Dıştan pirinç şebekeli olan alt sıra pencerelerin ve dolapların ahşap kanatları fil-dişi, sedef ve bağa kakma süslemelidir. Üst sıra pencereler renkli camlı alçı çerçeveli revzenlere sahiptir.

Eski fotoğraflarda Bağdat Köşkü'nün ortasında Batı üslûbunda bir masa, hücrelerden birinin içinde ise bir kanepa görülür. Sonraları bunlar kaldırılarak hücrelerin içlerine sedirler yerleştirilmiş, masanın yerine de Fransa kralının hediyesi olduğu söylenen gümüş bir mangal konulmuştur. Yine eski bir fotoğrafta kubbenin ortasından bir cam fanusun sarktığı görülmektedir. Sonra bunun yerine altın yaldızlı oymalı bir top asılmıştır. Bağdat Köşkü'nde 360 kadar kitaba sahip bir kütüphane de bulunuyordu. İçlerinde çok değerli ve nâdir yazmalar olan bu kitaplar, Ağalar Camii'nde kurulan ve "yeni kütüphane" adı verilen, içinde saraya ait bütün kitapların bir araya getirildiği merkeze alınmıştır. Penzer, Bağdat Köşkü'nün bir cephesine bitişik çıkıntı teşkil eden mekânın evvelce kütüphane olduğu görüşündedir. Halbuki A. Şeref Bey buranın kahve ocağı olduğunu yazar. Kitapların esas mekândaki dolaplarda muhafaza edilmiş olmaları daha inandırıcıdır. Zaten bu küçük mekânda 360 cilt kitabı alacak dolap mevcut değildir.

Klasik devir Türk sanatının en muhteşem eserlerinden olan Bağdat Köşkü, mimarisi bakımından eski Türk yapı ge-

Bağdat Köşkü'nün süslemesinde kuş motiflerinin kullanıldığı çinilerden bir detay

leneklerinin (dört eyvan şeması) değişik bir uygulamasıdır. İç ve dış süslemesinin zenginliği, nisbetlerinin âhengi ve değişik tekniklerdeki tezyinatın ustalıklı kullanımı onu Türk sanatının şaheserlerinden biri yapmaktadır.

BİBLİYOGRAFYA:

Naimâ, *Tarih* (nşr. Zuhuri Danışman), İstanbul 1968, III, 1442, 1448; Halil Ethem [Eldem], *Topkapı Sarayı*, İstanbul 1931, s. 23; *Topkapı Sarayı Müzesi Rehberi*, İstanbul 1933, s. 135-136; N. M. Penzer, *The Harem*, London 1936, s. 253-255; Tahsin Öz, *Turkish Ceramics*, Ankara 1953, s. 36, levha LXIII-LXIV (Kuşlu çinilerin renkli resmi); K. Otto-Dorn, *Türkische Keramik*, Ankara 1957, s. 132; Melek Celâl Lampé, *Le Vieux serail des Sultans*, İstanbul 1959, s. 80; R. Ekrem Koçu, *Topkapı Sarayı*, İstanbul 1960, s. 108-112; Sedat Hakkı Eldem, *Köşkler ve Kasırlar*, İstanbul 1969, I, 298-318; a.mlf. — Feridun Akozan, *Topkapı Sarayı: Bir Mimari Araştırma*, Ankara 1982, s. 28-29; F. Davis, *The Palace of Topkapı in Istanbul*, New York 1970, s. 180-184; Hülya Tezcan, *Köşkler*, İstanbul 1978, s. 10-13; Abdurrahman Şeref, "Topkapı Sarayı-ı Humâyun'u", *TOEM*, II/7 (1327), s. 411-414; Semavi Eyice, "Mimar Kasım Hakkında", *TTK Belleten*, LXIII/172 (1979), s. 767-808; a.mlf., *Topkapı Sarayı*, İstanbul 1985, s. 35; Ahmet Refik [Altınay], "Bağdat Kasrı", *Cumhuriyet*, İstanbul 24 Mayıs 1935; E. Hakkı Ayverdi, "Bağdad Köşkü", *İst. A*, IV, 1804-1808.

SEMÂVİ EYİCE

BAĞDAT PAKTI

1955 yılında

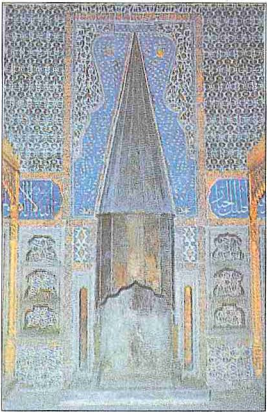
Türkiye, İran, Irak, Pakistan ve İngiltere arasında kurulan bölgesel savunma iş birliği ittifakı.

II. Dünya Savaşı'ndan sonra Sovyetler Birliği'nin Doğu Avrupa ve Güney Asya'daki yayılmasını durdurmak için soğuk savaş yıllarında Amerika Birleşik Devletleri Dışişleri Bakanı J. Foster Dulles'in geliştirdiği "çevreleme" (containment) politikası ile Güney Asya ve Ortadoğu'nun savunmasını Batı ittifakına bağlama ve bu yolla bir "güvenlik koridoru" oluşturma çalışmalarının bir sonucu olarak doğmuştur. Bağdat Pakti'nden önce Ortadoğu'da güvenlik ve savunma iş birliği alanında ilk ittifak Sâdâbâd Pakti'dir. İran, Türkiye, Afganistan ve Irak arasın-

da 1937'de kurulan bu pakt uzun ömürlü olmamıştır. II.Dünya Savaşı'ndan sonra Ortadoğu'dan çekilen İngiltere, bölgedeki çıkarlarını korumak için Türkiye'nin de içinde yer alacağı Ortadoğu komutanlığı gibi birtakım tertiplere girişmişse de başarı sağlayamamıştır. Ortadoğu'nun savunulması konusunda insiyatifi, bölgede sömürgecilik alanında kötü bir geçmişi bulunmayan Amerika Birleşik Devletleri'nin ele alması üzerine çevreleme politikası doğrultusunda Yugoslavya, Yunanistan ve Türkiye arasında tesis edilen Balkan Pakti'nden (1953) sonra, Güneydoğu Asya Antlaşması Teşkilâtı (SEATO) ile NATO'yu birbirine bağlayacak bir Ortadoğu savunma ittifakının kurulması için çeşitli gayretler gösterilmiştir.

İngiltere ve Türkiye'nin ortak çalışmaları sonunda kurulmuş bölgesel bir savunma iş birliği teşkilâtı olan Bağdat Pakti'ne giden yolda ilk çalışmaları Amerika Birleşik Devletleri yaparak 28 Aralık 1953'te Pakistan'la bir teknik ve ekonomik yardım antlaşması ile 19 Mayıs 1954'te Karşılıklı Savunma İçin Yardım Antlaşması'nı imzaladı. Bu antlaşmada Pakistan'ın bölgesel savunmaya katılacağı açıklanmıştır. Türkiye, NATO'ya alınmasında kendisine muhalefet eden İngiltere'ye, NATO'ya alınması halinde Ortadoğu savunmasında görev alacağı ta vizini verdiğinden böyle bir savunma ittifakına katılacağını kabul etmiş bulunuyordu. Bu amaçla Türk yöneticileri Irak, Lübnan ve Suriye yöneticileriyle yoğun temaslara giriştiler. Bağdat Pakti'nin ilk halkasını, Türkiye ile Irak arasındaki görüşmeler sonunda 12 Ocak 1955'te yayımlanan Türk-Irak Deklarasyonu teşkil etti. Bu deklarasyonla kurulmuş düşünülen paktla ilgili görüşler dile getirildi. Türkiye Başbakanı Adnan Menderes, kurulması düşünülen pakta Suriye ve Lübnan'ın da katılmalarını sağlamak için Şam'ı ve Beyrut'u ziyaret etti, fakat başarı sağlayamadı. Bu durum karşısında 24 Şubat 1955'te Bağdat'ta Türkiye ile Irak arasında sekiz maddelik Karşılıklı Güvenlik ve Savunma İşbirliği Antlaşması imzalandı. Bu antlaşma Bağdat Pakti'nin özünü oluşturdu.

Birleşmiş Milletler Yasası'nın 51. maddesine uygun olarak imzalanan Karşılıklı Güvenlik ve Savunma İşbirliği Antlaşması, güvenlik ve savunma için iş birliğinde bulunmayı, iç işlerine karışmama-yı, aralarındaki meseleleri barışçı yolla çözümlemeyi, paktla bağdaşamayacak

Bağdat Köşkü içindeki davlumbazı altın yaldız kaplamalı ocak